

Skleněný
mústek
2016

MIRO SPARKUS

DEVOTUS

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Miro Sparkus © 2016

Ilustrace: Monika Vyžďurová © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-129-7

OBSAH

**DEVOTUS
(1. DÍL)**

**DEVOTUS
(2. DÍL)**

**DEVOTUS
(3. DÍL)**

**DEVOTUS
(4. DÍL)**

**DEVOTUS
(5. DÍL)**

**DEVOTUS
(6. DÍL)**

**DEVOTUS
(7. DÍL)**

**DEVOTUS
(8. DÍL)**

**DEVOTUS
(9. DÍL)**

**DEVOTUS
(10. DÍL)**

**DEVOTUS
(11. DÍL)**

**DEVOTUS
(12. DÍL)**

**DEVOTUS
(13. DÍL)**

**DEVOTUS
(14. DÍL)**

**DEVOTUS
(15. DÍL)**

Miro Sparkus – Devotus

V této Fantasy povídce jsem nechal svou mladistvou fantazii, ať si letí, kam se jí zachce. Osobně, jako autor, jsem se v této povídce dokázal krásně uvolnit a relaxovat. Přeji to samé i Tobě, čtenáři.

Svět je zahalen tajemstvími, která pravděpodobně zůstanou nezodpovězena.

*Tajemný Devotus přichází
a s ním,
i tento příběh.*

DEVOTUS

(1. DÍL)

V malém městečku Kaden, ležícím na severu království Tramors, se události poslední doby točily pouze a jen kolem zvolení nového starosty. Byl jím teprve dvacetiletý muž s nepřiliš dobrou pověstí, Libren. Bývalým starostou byl jeho otec, který zahynul záhadnou smrtí. Libren svou funkci zdědil díky otcově poslední vůli, a jak bylo ve městě zvykem, závěť byla nenapadnutelná a musela se vyplnit. Hlavně díky tomu Libren zvítězil v tamních volbách. Ostatní kandidující se totiž dobrovolně vzdali své účasti a na přání svého uznávaného starosty zvolili jeho syna. Libren ve městě nevyrostal. Od dětství žil a studoval v hlavním městě království, v Pragenu. Do města přišel teprve nedávno a bývalá, uznávaná hlava města ho představila veřejnosti před třemi týdny. Hned další den poté se objevily podivné zvěsti spjaté s Kadenským lesem, který sloužil jako hlavní zdroj financí a dával práci většině obyvatel. Ať už dřevorubcům, hajným, či jen malým zemědělcům, kteří čerpali vodu na zavlažování z říčky protékající lesem. Toho dne se v lese našla těla pěti uhynulých srnců. Po bližším ohledání se ukázalo, že žádný z nich nejevil sebemenší náznaky nemoci, a jelikož ani na jejich tělech nebyly nalezeny žádné stopy násilí, nedokázali povolání ranhojiči určit příčinu smrti. Následující dny byla nalezena těla dalších mrtvých zvířat. Nakonec vše vyvrcholilo nálezem mrtvého těla samotného starosty. Lidé se od té doby báli do lesa vstoupit a nikdo neměl odvalu zjistit, co že se to vlastně stalo. Libren však slíbil na svou čest, že zjistí pravdu. Měl to ovšem nelehké. Dřevorubci zastavili veškeré práce a město se tak potácelo ve finančních potížích. Jedinou dobrou zprávou snad bylo, že zemědělci na svých polích pracovat neustali. Librenova nařízení k pokračování dřevorubeckých prací nevedla k úspěchu. Vše došlo až tak daleko, že Kaden začal dovážet potřebné dřevo ze sousedních měst.

Lidé, kteří byli na lese přímo závislí, se odstěhovali. Zůstali jen ti staří, věrní a ti, kteří neměli kam jít.

„Pomoc, pomoc,“ šířilo se ulicemi města v brzké ranní hodině. Volání vycházelo od rodičů sedmnáctileté Very Krůzové, „naše dcera zmizela! Není po ní ani stopy. Najděte ji, prosím,“ naléhali oba rodiče, „prosíme vás z celého srdce. Je to jediné, co nám v životě zbývá.“

Pátrání se rozběhlo na plné obrátky, avšak bez výsledku. Hledalo se od samotného rána až do večera. I přes naléhání Veriných rodičů se nikdo neodvážil vstoupit do lesa. „Prosím vás, co by tam dělala? Kdo by ji tam vodil? Nikdo není takový blázen,“ uklidňoval strážník Korin Verinu matku Elizabeth a otce Davida Krůze, „všem je líto vaší dcery, ale každý máme strach o své životy. Přes noc se nikomu nechce riskovat. Ráno začneme s pátráním nanovo.“

„Ale ráno už může být mrtvá!“ okřikla ho Elizabeth se slzami v očích a zoufalstvím v hlase. Její manžel, středně starý, statný muž, ji objal a snažil se ji utiшит. Strážník se raději pomalu vzdálil.

Pozdě večer v lese

Spoutanou Veru vláčel neznámý muž lesem. „Pojď a necukej se, stejně to máš marný!“

„Nechte mě být, pusťte mě, hned!“ zuřila dívka štíhlé postavy a výškou okolo sto sedmdesáti centimetrů.

„Ale, ale, ty ses nějak rozeřvala. Zavři klapačku a dělej!“ vrazil Veře nepříjemnou facku, která ji poslala k zemi. Okamžitě ji zvedl na nohy a vláčel ji dále.

Vše z dále kdosi pozoroval. Pro jeho oči byla temnota lepší než to nejjasnější světlo. Pomalu se plížil a sledoval neznámého muže, jak nelítostně táhne Veru klacky a kamením. Schovával se za stromy a postupoval za nimi. Už se chystal k činu, když vtom se ozvalo šustění v křoví. Opět se skrčil za listnatý strom, který měl nejbliže.

„Slyšela jsi to? Co to bylo, ty děvko!“ otočil se vystrašeně asi padesátiletý chlapík. Tvář měl pošpiněnou a věci potřhané. Jeho postava byla pohublá, jakoby několik dnů pořádně nejedl.

„Prosím, já nevím, pusťte mě a utečme! Jsme přeci v lese, cožpak nevíte, co se tu děje?“ snažila se Vera vykrotit ze sevření.

„Co by se tu mělo dít? Je to normální les, jako každý jiný!“ cloumal se svou zajatkyňu.

Miro Sparkus – Devotus

„Není to les jako každý jiný!“ bránila se Vera. Vtom ze křoví vyběhl malý zajíc, jehož probudil křik otrhance, co chtěl jistě prodat pohlednou Veru do otroctví.

„Vidiš, byl to jen hloupý zajíc, tak pohni a jdeme!“

„Já nikam nejdu! To mě raději zabijte, myslíte si, že nevím, co se mnou chcete udělat!“ vztekala se Vera a zoufale se pokoušela přidržet kmene stromu.

„Ať víš nebo ne, mrtvá mi jsi k ničemu, tak vstávej a pojd’!“ zločinec dostával záchvat nepřičetnosti. Tloukl Veru pěstí. Po několika ranách Vera začala ztrácet vědomí, když vtom se ozval něčí hlas: „Tohle není pěkné.“

Násilník leknutím zvedl oči a hned po té padl k zemi jako podřátý a zemřel. Vera se z posledních sil snažila zjistit, co se kolem ní odehrálo. Myslela si, že už ji nic nezachrání. Z pocitu jisté smrti ji opustil veškerý strach. Chtěla se podívat na svého zachránce, ale neměla dost síly, aby zvedla hlavu. Zahlédla jen lidskou postavu zahalenou do tmy a omdlela.

DEVOTUS

(2. DÍL)

Mlha převlékla krajinu do hororové podoby. Bylo sychravo a chladný vítr štípal Veru do tváří. Ta se probudila do šerého rána přikryta listím a jehličím, díky kterému přes noc neumrzla. Listí a jehličí bylo svázáno způsobem, který Vera nikdy před tím neviděla. *Jak mohl někdo udělat něco takového?* Netušila, jak se dostala na kraj lesa a jen matně si vybavovala včerejší noc. Vzpomínky se jí zjevovaly jen útržkovitě. Vera ze sebe shodila záhadnou přikrývku a vstala.

„Haló, slečno, počkejte!“ ozval se za jejími zády neznámý hlas.

„No ano, jste to vy, ta mladá slečna, kterou všichni hledají,“ prohlížel si ji mladý muž.

„Všichni?“ nechápala Vera a snažila se rychle rozpomenout.

„No samozřejmě, co se divíte? Odejdete si a nic neřeknete. Vaši rodiče jsou vyděšení a zburcovali celý Kaden,“ usmíval se mladík prohlížející si rozčuchané vlasy na Verině hlavě.

Vera si okamžitě vzpomněla na své rodiče a při pomyslení, jaký o ni museli mít strach, jí přeběhl mráz po zádech. *Bojí se o mě, když lezu na strom, natož teď.* Problesklo jí hlavou. „Musím rychle za nimi. Ale kdo jste vlastně vy? Ještě vás neznám,“ prohlížela si pro změnu Vera neznámého člověka.

Stál před ní poměrně mladý muž se sympatickými rysy ve tváři a příjemným hlasem. „Ach, promiň mi, nepředstavil jsem se. Jsem tu nový. Tedy, spíš staronový. Přijel jsem za svou babičkou, je nemocná a já jí toho ještě musím mnoho říct. Jmenuji se Silven Ry...“

„Ryský?“ dokončila Vera větu za něj.

„Ano, myslel jsem si, že jsi o mně slyšela,“ přitakal Silven.

„Ano, vaše babička je moc hodná paní. Vyprávěla mi o svém vnukovi, takže to jste vy. Je dobře, že jste přijel. Moc si to přála. Nebylo od vás hezké, že jste ji nechal tak dlouho samotnou.“ rozpomněla si Vera na dlouhé rozhovory, které vedla se starou paní.

„Je to složitější, nechci o tom mluvit, promiň,“ nastolil Silven

Miro Sparkus – Devotus

vážnější tón. Veře nevadilo, že jí začal tykat. Neměla ráda, když jí někdo vykal, připadala si pak starší.

„Musíme rychle do města,“ pravila Vera s lítostí v hlase.

„Samozřejmě, jdeme. Takže ty jsi asi neodešla ze své vůle, že?“ škrábal se Silven na čele.

„Tak to tedy rozhodně ne!“ rozohnila se Vera.

„Dobře, dobře. Nechtěl jsem tě naštvat,“ pokoušel se Silven uklidnit Veru.

„To je v pořádku, promiň. Není to tvá vina, ale teď už jdeme,“ oplatila Vera Silvenovi tykání a ten se na ni mile usmál.

Za pár minut se dostali do města. Vera cítila pohledy, které se na ni upíraly. Bylo jí jasné, co si ostatní mysleli. Utekla z domova se svým přítelem, kterého se bála ukázat svým rodičům, a ztropila poplach. Hloupá malá husa. Přesně tohle četla z tváří přihlížejících. Právě teď ji to však vůbec netrápilo. Vyhlížela jen své rodiče. Po chvíli už viděla, jak k ní spěchala její matka a kousek za ní i její otec. Ihned se jim vrhla do náruče. Silven se pomalu vzdálil.

„Co je to tu za rozruch?“ ozvalo se za hloučkem lidí, kteří pozorovali navráťivší se Veru. Byl to Libren. Strážník Korin, který se právě pohyboval v této části Kadenu, také přispěchal k davu lidí a ihned se iniciativně ujal slova: „To je to děvče, které se včera ztratilo. Právě se vrátila, ale ještě neřekla, kde byla a co se jí vlastně stalo, že tak náhle zmizela.“ Strážník Mathiew Korin patřil ve městě mezi služebně nejstarší a byl všemi považován za starého umíněného bručouna, který hledal záhady i tam, kde nebyly.

„No tak by nám to mohla vysvětlit, tak povídej, co se ti stalo?“ přistoupil blíže Libren.

„Prosím vás, nechte ji být. Copak nevidíte, jak je rozrušená? Mějte přeci pochopení!“ zastala se Very její matka.

„Zákon se musí dodržovat, paní Krůzová!“ promluvil strážník.

„Přesně tak, zákon je zákon, tak povídej děvče, co se ti stalo?“ přidal se ke strážníkovi Libren.

„Předem bych si vyprosila to tykání. Kolik vám je, že mi tykáte?“ zeptala se Vera Librena s pohrdavým tónem v hlase.

Miro Sparkus – Devotus

U Silvena jí tykání nevadilo. Silven byl příjemný, ale Libren se tvářil až příliš arogantně.

„Na mém věku nezáleží! A dost slovíčkaření. Už nám pověz, co se ti stalo, nebo jestli chceš a udělá ti to dobře, co se vám stalo?“ naléhal Libren, protože tušil, že se Vera pohybovala v lese.

„Nebudte na mou dceru drzí!“ ohradil se proti nepřátelskému tónu Librena Verin otec.

„Počkej, otče, odpovím. Nemá smysl se hádat. Nepamatuji si přesně, co se mi v lese stalo...“

„V lese? Co je to za nesmysl?“ přerušil strážník Korin Verinu řeč. Librenova domněnka se potvrdila.

„Neskákejte mi do řeči,“ ohradila se na něj Vera, „šla jsem se projít, tak jako každý den, k rybníku, ale nějaký neznámý padouch mě přepadl a svázal. Zatáhl mě do lesa a táhl mě bůhví kam. Snažila jsem se mu bránit a on mě začal mlátit. Už jsem ztrácela vědomí, když vtom se tam někdo objevil a...“ Vera se odmlčela v půlce věty.

„A co?“ zeptal se netrpělivě Libren.

„A víc už si nepamatuji. Pak jsem se jen probudila na kraji lesa, potkala toho chlapce, Silvena, a šla jsem rychle do města, abych mohla vidět své rodiče,“ dopověděla Vera krátce svůj zážitek.

„Takže ty toho chlapce neznáš?“ otázal se strážník Korin.

„Ne, neznám, viděla jsem ho poprvé, přijel za svou babičkou.“

„Takže to není tvůj hoch?“ mhouřil Korin nevěřičně oči.

„Ne, kolikrát to mám opakovat?“ vztekala se Vera.

„Promiň mi, ale kdo by byl tak hloupý a táhl tě přes les? Každý ví, jak je to v lese nebezpečné, a jak nám vysvětlíš, kde je ten tvůj únosce, a jak to, že ty jsi tady?“ pokračoval v otázkách Korin.

„Máte nějak moc otázek, strážníku! Copak nechápete, že je má dcera v šoku?“ vzal si slovo Verin otec.

„Já se jen pokouším vyřešit tuto záhadu, pane Krůzy,“ snažil se Korin uklidnit napjatou situaci.

„Klidně odpovím,“ vrátila se ke slovu Vera, „lesu se bojí jen ti, co ho znají. On ho neznal a nevím, co se s ním stalo. Vím jen, že se tam někdo objevil, a pak už nic. Omdlela jsem a probudila se až ráno.“

„Kdo se tam objevil?“ zeptal se naléhavě Libren.

Miro Sparkus – Devotus

„Já opravdu nevím, neviděla jsem ho,“ kývla Vera zklamaně hlavou.

„Já ti ale nevěřím!“ vykřikl vítězoslavně strážník Korin, mávající kolem sebe zdviženým ukazovákem levé ruky.

„Co mi nevěříte?“ hleděla na něj udiveně Vera a s ní i všichni přihlížející v čele s Librenem.

„Nic, co jsi tu řekla, všechno je to jen sprostý výmysl. Prý tě tloukl, tak jak je možné, že na sobě nemáš jedinou modřinku?“

„Prosím? To není...“ Vera věděla, že od všech těch ran pěstí, by měla mít obličej celý fialový a nateklý. Ale neměla jediný škrábanec, modřinku a ani necítila žádnou bolest. Vlastně se cítila lépe, než kdy jindy.

„Pokračuj,“ pobídl ji strážník Korin.

„Nevím, ale musíte mi věřit. Proč bych lhala?“ ztrácela se Vera ve svých myšlenkách, které byly ještě více zamotané než před tím.

Dav jen zmateně pozoroval hádku mezi Verou a strážníkem, ke kterému se navíc přidal Libren.

„Proč? Každý má své důvody ke lhaní, tak proč bys ty neměla mít?“

„Moje dcera není lhářka! Dejte jí už pokoj!“ okřikl Librena a strážníka mohutným hlasem David Krůz. Otočil svou ženu a Veru zády k davu a pomalu s nimi odešel ke svému domu.

Dav se postupně rozešel. Strážník, s nosem až do nebes, opustil místo hádky a Libren se tiše vytratil do uliček města. Ostatní lidé z davu se postupně rozprchli a začali se opět věnovat svým denním činnostem.

Vera s rodiči došla domů. Trochu se uklidnila, ale i přesto byla ze všeho ještě více zmatená. *Jak to, že na sobě nemám žádné zranění? A kdo mě to v lese zachránil? Kdo by se tam v noci vydal?* Opakovaly se Veře v hlavě stále stejné otázky.

„Jistě máš hlad, něco ti uvařím,“ hladila ji po hlavě její matka.

„Ne, děkuji. Nemám hlad, ale odpovězte mi prosím!“ Verina matka se upřeně dívala na svou dceru, „věříte mi?“ šeptla rozrušeně Vera.

„Nikdy jsi nám nedala důvod nevěřit ti. A teď tomu není jinak.“
Usmála se Elizabeth.

Miro Sparkus – Devotus

„Děkuji moc, mám vás ráda,“ Vera se otočila a odešla do svého pokoje.

Zbytek dne strávila Vera ve své posteli a hlavou se jí točila spousta otázek. *Co se stalo? Kdo mě zachránil? Zachránil mě vůbec? Proč nemám žádná zranění?* Spousta otázek a žádná odpověď. Venku se začínalo stmívat a Vera se posadila na své posteli, kterou měla umístěnou pod oknem tak, aby mohla sledovat noční oblohu. Snažila se usnout a vyčistit si hlavu, ale víčka se jí stále otevírala...

Po probdění noci sešla ráno ke snídani. Rodiče na ni hleděli pohledem, ze kterého měla Vera zvláštní pocit. *Jsem v pořádku, co si myslíte?* „Dobré ráno, půjdu se ven projít. Nepůjdu daleko. Potřebuji na vzduch.“

„To se ani nenajíš?“ zeptal se jí otec.

„Ani nemám hlad, ale vezmu si jablko a sním si ho venku,“ sáhla Vera po zeleném ovoci a chystala se k odchodu.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ přistoupila k ní Elizabeth.

„Nebojte, dvakrát za sebou ani nemůžu mít takovou smůlu,“ snažila se Vera odlehčit atmosféru lehkým vtípem, ale rodiče se ani trochu neusmáli.

„Nic se mi nestane, dám si pozor, slibuji,“ usmála se na své rodiče.

„Nechod' ale příliš daleko, Vero.“ řekla jí starostlivě matka.

„Nebojte, budu se držet blízko lidí,“ zalhala a zmizela ze dveří.

V noci se rozhodla a její vrozená tvrdohlavost ji donutila, aby se do lesa vrátila.

DEVOTUS

(3. DÍL)

Ranní rosa se ještě nestihla odpařit a Vera už byla v lese. Jistou dávku strachu přebíjela její vrozená zvědavost a touha zjistit, komu vděčila za svůj život.

„Kde jsi? Víím, že tu někde jsi. Ukaž se, prosím.“ ta a mnoha další volání vycházela z Veriných krásných rtů po celý den do každého kouta lesa, ale nikdo se jí neozýval. Ani náznak, že by ji někdo z dále pozoroval. Unavená, hladová a zklamaná se vracela domů. *Musím zjistit, co se v tom lese děje, prostě musím.*

„Kde jsi byla, Vero?“ překvapila ji její matka.

„Byla jsem se projít,“ odpověděla stručně Vera, když stoupala po schodech do svého pokoje.

„Celý den!?“ zvýšila Elizabeth hlas.

„Ano“, odpověděla Vera bez váhání.

„Takhle ne, Vero! Otec a já se o tebe jen strachujeme a tebe to ani trochu nezajímá!“

„Maminko, zajímá mě to. Mrzí mě, že vám způsobuji starosti. Odpusťte mi, ale musím zjistit, co se tu noc stalo. Někdo mi zachránil život a já neznám ani jeho tvář. Pochopte prosím vás. Já to musím zjistit,“ otočila se na schodech ke své matce, zadívala se jí do očí a po chvíli odešla do svého pokoje s ještě větší touhou zjistit pravdu.

Druhý den se opět vydala do lesa, a pak další a další. A tak stále dokola. Po celý měsíc, bezvýsledně. Mnozí ji už začínali považovat za podivínku. Její rodiče ji neustále od cest do lesa zrazovali, ale čím více se jí to snažili rozmluvit, tím zatvrzeleji byla odhodlaná zjistit pravdu.

„Měla by se jít léčit.“

„To víte, takový únos s člověkem zamává. Není divu, že začala bláznit.“

„Říkám, že by se měla léčit, dokud je ještě čas,“ slyšela Vera náhodně rozhovor dvou starších dam na ulici. *Znamé pouliční drbny!* Pomyslela si. Jenomže to nebyl první takový rozhovor, co slyšela.

Přeci nejsem blázen, víím, že nejsem! Něco se tam muselo stát.

Miro Sparkus – Devotus

Jenže co? Pomalu už začínala ztrácet naději, když v tu chvíli na ni kdosi promluvil: „Nechod' do toho lesa, děvče.“ byl to Libren.

„Á, vy. Proč bych neměla?“ zamračila se na nečekanou společnost.

„Nemusíš být na mě tak nepříjemná. Nechci ti ublížit,“ nastolil Libren přátelský tón a s mírně napřaženou dlaní k ní přistoupil blíže.

„Tebe se nebojím,“ oplátila Vera Librenovi jeho tykání a udělala několik kroků zpět.

„Neusiluji o to, abys ze mě měla strach,“ zastavil se Libren.

„Stále jsi neodpověděl. Proč bych tam neměla chodit?“ sledovala upřeně jeho pohled.

„Protože ti věřím.“

To bylo poprvé, co to Vera od únosu slyšela někoho říct.

„To mě upřímně těší, ale to není důvod, abych tam nechodila,“ odpověděla trochu zaskočeně.

„Chodíš tam měsíc a stále nic,“ odsekl Libren a pohrdavě mrštil pravou rukou vzduchem.

„Trpělivost přináší růže, proč se tak staráš?“ odsekla též Vera.

„Ať je tam cokoliv, zabilo to mého otce. Nechci, aby to ublížilo ještě někomu dalšímu z mého města.“

„Takže nechceš, aby ti ubyl počet obyvatel,“ řekla s přemírou ironie v hlase.

„Víš dobře, jak jsem to myslel!“ urazil se Libren.

„Ne, to nevím. Nevím, co zabilo tvého otce. Ale to něco, jak ty říkáš, je někdo, a ten to nebyl. Proč by to dělal? Proč by mě jinak zachraňoval? Kdyby mě chtěl zabít, udělat by to už tehdy. Nemám důvod se bát,“ otočila se k němu zády a chystala se odejít.

„Je mi jedno, jestli je to něco, nebo někdo. Ať je to, co chce, zaplatí to za smrt mého otce,“ práskl Libren pravou pěstí do své levé dlaně.

„Smrti tvého otce je mi líto. Byl to hodný, moudrý a uznávaný muž, ale ten, kdo mě zachránil, nemá s jeho smrtí nic společného,“ pravila Vera otočená zády ke svému protějšku.

„Jak si tím můžeš být tak jistá? Ani nevíš, kdo tě zachránil!“ přimhouřil Libren nevěřicně oči.

Miro Sparkus – Devotus

„Já to prostě vím!“ ráznou odpovědí ukončila rozhovor a odešla. Zamířila do svého domu, kde oznámila matce a otci, co se chystala večer podniknout.

„To přeci nemůžeš, dcero!“ zlobil se na ni otec.

„Ne, tatínku, já musím,“ odpověděla skálopevně přesvědčena a rozhodnuta.

„Je mi jedno, co prostě musíš. Já ti to zakazuju a víc se o tom bavit nebudu!“ řekl rázně otec a s bouchnutím dveřmi odešel z místnosti.

Vera se vrátila se do svého pokoje a lehla si, na chvíli si přála usnout, aby v noci nebyla příliš unavená. I přes přísný zákaz otce, který jí byl svatý, se rozhodla, že svůj plán uskuteční. Po chvíli přemýšlení zavřela víčka a usnula.

Libren odešel po rozhovoru s Verou do svého sídla. Nebydlel ve městě. Svůj dům měl postaven kousek za Kadenem. Celý život s ním byla pouze jediná služebná. Nikoho jiného nechtěl. *Jak může být to děvče tak tvrdohlavé? Je nesmírně přitažlivá, křehká a tak zranitelná. Kdokoli ji může ublížit a ona stále chodí do toho lesa. Nemohu ji přeci nechat chodit samotnou. Jenže já musím. Nikomu nemohu poručit, aby s ní šel do lesa. Nikdo tam nikdy nepůjde. Kdybych alespoň netrpěl odmala tou hroznou usínavostí.* Přemýšlel o Veře.

Vždy, když zapadlo slunce, na Librena dolehl ten nejhlubší spánek, co existoval. Ještě nikdo a nic ho z něj neprobudilo. *Nesmím dnes usnout.* Opakoval si Libren celý den, jenže jakmile zapadlo slunce, usnul ve svém pokoji.

Vera vstala hned po setmění. Byla tvrdošijně rozhodnutá a nikdo a nic ji nemohlo zastavit. Teď už nemohla couvnout. Kdyby tam nešla dnes, šla by tam zítra. Kdyby tam nešla zítra, šla by tam jiný den. Oblékla si teplé plátěné kalhoty, vysoké tmavé boty, bavlněný svetr a nepromokavý plášť. Sešla schody, ale v obýváku na křesle si všimla svého spícího otce, který chtěl mít jistotu, že nikam neodejde. *Jistě i zamkl dveře.* Napadlo Veru a tiše se vrátila do svého pokoje. Otevřela okno a umě se vyhoupla do jeho rámu. Jako malá tudy slézala nesčetněkrát a ani tentokrát to pro ni nebyl problém. Levou nohu spustila pod okno, kde si stoupla na malý výčnělek, který byl na první pohled neznatelný, ale jí posloužil jako opěrka. Po té se pomalu spustila z

Miro Sparkus – Devotus

okna a zbylý metr a půl, který jí scházel k zemi, seskočila. Ruce si trochu umazala, když tlumila pád, ale to jí vůbec nezajímalo. Rodiče jí neslyšeli a Veře se tak povedl její plán. Jeho první část.

Už dvě hodiny bloudila po lese. Stále nikde nic. Žádná zvěř, žádný zvuk. Jen občasné zahoukání sovy.

„Tak kde jsi? Ukaž se prosím!“ křičela Vera z plných plic.

Přeci není možné, aby tu nebyl. Musí tu někde být. Dodávala si trpělivost Vera.

Celý les prošla za uplynulý měsíc křížem krážem několikrát. Teď se blížila k místu, kudy ji před měsícem vláčela ta lidská stvůra.

„Ukaž se!“ volala stále dokola, bez ustání.

Dlouhý, táhlý hlas doléhal do jeho uší. Podle svého čichu, téměř zvířecího, a za pomoci nadmíru vyvinutého sluchu brzy našel osobu, jež tak silně volala. Byla to ta dívka, kterou zachránil. *Jak snadné je být za ní jen několik kroků, aniž by o mně věděla. Jak snadno by mohla přijít o svůj život. Troufalá dívka, co tu chce?* Proběhlo mu hlavou.

„Tak kde jsi!“ zvolala Vera hlasitěji než kdy předtím, „Ukaž se, nebudu to opakovat víckrát! Proč se schováváš? Z čeho máš strach?“ volala Vera a zmateně se otáčela z jedné strany na druhou.

„Ze sebe,“ odpověděl ji neznámý hlas.

Vera ihned utichla. Rozhlížela se stále kolem sebe, ale nikoho neviděla.

„Kde jsi? Proč se mi neukážeš?“ snažila se prozívat skrz temnotu noci.

„Neotáčej se, jestli se mnou chceš hovořit více. Jestli se otočíš, už nikdy tu možnost mít nebudeš.“ Veru zaplavil strach, ale zvědavost ji nutila zůstat.

„Dobře, zůstanu tam, kde jsem, ani se nehnu.“

Nějakou dobu se nic nedělo, nic nebylo slyšet.

„Tak kde...“ chystala se promluvit do tmy.

„Tiše, nehýbej se,“ zaslechla hlas, který byl přímo u jejího ucha. Neznámý zavázal Veře šátek přes oči, posadil ji na poražený kmen a sedl si vedle ní.